

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 37.

12te september 1897.

23de aarg.

En tung sommerferie.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 eksspr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksspr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Indianernes fange.

(Fortættelse.)

Om hvorledes det var gaaet moderen og de tre andre søffende, kunde de intet sige; men de huskede tydelig, hvorledes de fæle indianere havde seet ud og deres affæhlige krigsmaling, den skildring, de gav, stadfæstede i et og alt den mening, man allerede havde faaet, at det var senekaer, som havde været ude paa rov.

Det kunde ikke nytte straks at sætte efter indianerne og forsøge paa at frarive dem deres bytte; thi efter baade pigens og børnenes forklaring var indianerne ikke saa faa i antal de vaabenføre nybyggere paa den tant var alt i alt ikke mere end 6—7 stykker. Det eneste som kunde gøres, var øieblikkelig at skynde sig til fort Pitt og søge hjælp hos den derværende besætning. En af nybyggerne erklærede sig straks villig til at følge Lytle did, en anden tog børnene til sig.

Den stakkars far drog altsaa afsted til det omtalte fort, til hvilket der ikke var saa ganske kort vei. Først efter tre dages anstrengende marsch naaede de frem, rent udmattet og medtagne.

Den officer, der havde befalingen paa fortet, var en mand, der sølte dyb medlidenskab med den uslykkelige nybygger. Mens de trakte vandringsemænd blev pleiede paa det aller bedste, lod han dem fortælle alt, hvad de vidste, og han var enig i at det maatte være senekaerne, som havde øvet den onde udaad. Saa raadslog man om, hvorledes man bedst skulde gribe sagen fat. Enden blev, at Lytle skulde gaa med sig en afdeling soldater under kommando af en tapet og erfaren officer, og at de skulde opsjøge senekaernes bosted.

Der gik en tid hen, før end de naaede den indianerby, hvor den unge høvding boede,

der havde bragt saadan sorg i den stakkars nybyggers hjem. Han tilstod straks, at han havde tonen og børnene som fanger, og syntes ikke at være ubillig til at udlevere dem mod løsepenge. Snart viste det sig imidlertid, at det kun var tonen og gutten, han vilde give slip paa. Derimod vilde han ikke paa nogen maade udlevere pigens; hende havde hans mor antaget til sin datter, hun var blevet hans søster, og hun skulde blive i moderens vigvam og være hendes glæde og trøst. Over den trusler eller bønner hjælp; heller ikke nyttede det at byde store løsepenge for hende. Han svarte, at lille Lionor var optaget som stammens barn. Intet kunde rokke den haarde ubøielige indianer, og da han saa moderens taarer og faderens dybe smerte, gik han bort og lod sig ikke mere se.

Tilslut maatte Lytle sammen med soldaterne vende tilbage. Han havde hustru og søn med sig, men den kjære datter maatte han indtil videre lade blive hos indianerne. Han havde dog ialfald den trøst, at man der viste hende al mulig venlighed og kjærlighed.

Da han kom tilbage til fortet, raadede dettes kommandant han til at søge hjælp umiddelbart hos den engelske indianer-agent oberst Johnson. Han lod Lytle faa anbefalingskrivelser med og tillod, at hans kone og baru blev paa fortet under hans fravær. Saa vandrede da den bedrøvede far videre, fremdeles ledsaget af sin trofaste ven og nabo.

4. I indianernes vigvam.

Det var en sørgelig vandring for Lytle og en endnu sørgeligere ventetid for den stakkars mor paa fortet.

Denne svæben mellem frygt og haab var uendelig kvælede. Officerernes hustruer gjorde alt, hvad de kunde, for at opmuntre hende og stille hendes sorg; men det hjalp lidet. Moderen tænkte sent og tidlig bare paa den saa kjære, elskede datter.

Lionor blev imidlertid behandlet med al mulig kjærlighed af indianerne. Til sin store glæde saa høvdingen, at hans mors tungesind begyndte at sminde; hendes blit hvilede med aabenbar kjærlighed paa den lille pige; hun begyndte at stelle for barnet og forsøgte at glæde hende. Hun sad ikke længere henne i en krog og rugede over sine mørke tanker, men var begyndt at lave mad og forskjelligt

andet, og hun søgte altid at bringe den lille den bedste mad, hun kunde.

„Lionor!“ raabte hun bekymret, naar hun et øieblik ikke saa barnet. Og „Lionor!“ udbredt hun atter fornøjet, naar hun fik øie paa hende igjen. Og alle stammens mænd kvinder og børn kappedes om, at vise venlighed mod det hvide barn. Lionor var paa en maade bleben solen, hvorom alt driebes sig i indianerbyen.

Men barnet sørgede alligevel stadig over, at være bleben skilt fra sine forældre. Hun var gammel nok til at føle, hvad hun havde mistet, og især var det ondt, at hun endnu ikke kunde tale med sine omgivelser. Hun kunde heller ikke fatte nogen fortrolighed til folk, om hvem hun i hjemmet havde hørt saa mange uhyggelige historier, og hun gik med frygt for, at de alligevel tilslut vilde komme til grusomt at myrde hende. Dog begyndte denne frygt mere og mere at svinde bort. Hun forstod lidt efter lidt, at baade „den gamle dronnings“ og høvdingens venlighed mod hende var alvorlig ment, og eftersom dagene gik, blev længselen efter forældre og søfende mindre stærk; hun begyndte at vænne sig til de nye forhold, og hendes indianer venner frydede sig ved at se dette.

Der var kun et eneste menneske i stammen, som ikke glædede sig derover, og som heller ikke viste sig saa venlig mod hende som de andre; det var høvdingens hustru. Hun var skinnhug paa den lille pige og misundte hende al den kærlighed, som blev vist hende; grunden dertil var ikke mindst den, at hun ikke selv fik noget barn, som kunde trøste bedstemoderen og glæde faderens hjerte. Den kærlighed, som blev lille Lionor tilbød, virkede derfor som en torn i hendes hjerte, og hun var ond nok til virkelig at gaa og tænke paa hvorledes hun skulde faa barnet væk. Tilfældt begyndte hun endog at tænke paa at dræbe den lille.

Var det saa at, den gamle havde en anelse derom? Hun lod ialfsald barnet omtrent ikke komme sig af øinene; hun vaagede stadig over Lionor; især var hun nøje med den mad, barnet fik og vilde ikke, at hun skulde spise stort andet, end hvad hun selv gaa hende.

Ved stadig at være hos den gamle og lege med stammens børn lærte Lionor snart senekaernes sprog. Hendes egne klæder var snart udslidte og iturebne, og hun fik paa

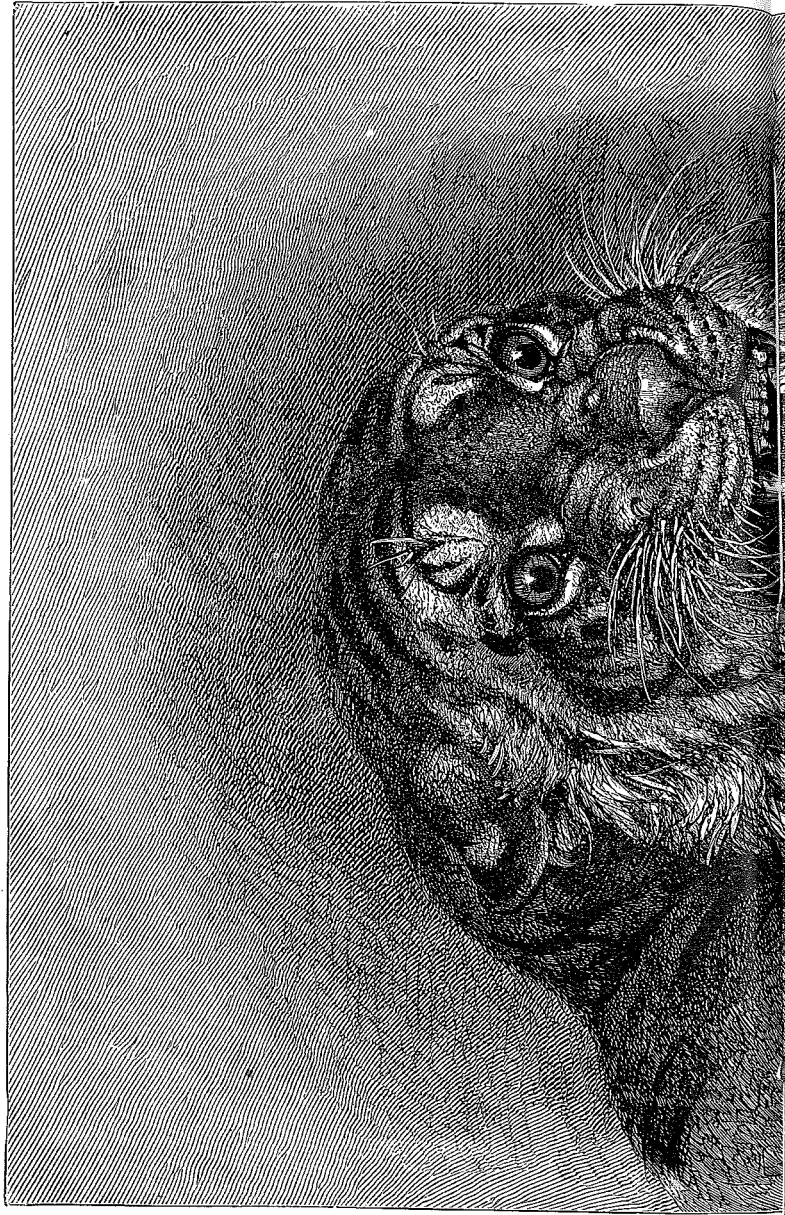
sig samme sort klæder, som indianerne brugte. En liden jebnaldrende indianerpige blev hendes bedste veninde, og de to var næsten altid sammen. Pigen hed Ommeha; hun var et meget klogt barn og forstod snart, at høvdingens kone hadede Lionor, hvilket denne i sin barnlige trofældighed ikke anede. Ommeha bad sin veninde om endelig ikke at spise noget, som konen gav hende; men hun maatte heller ikke vise, at hun ikke syntes om hende eller var ræd for hende.

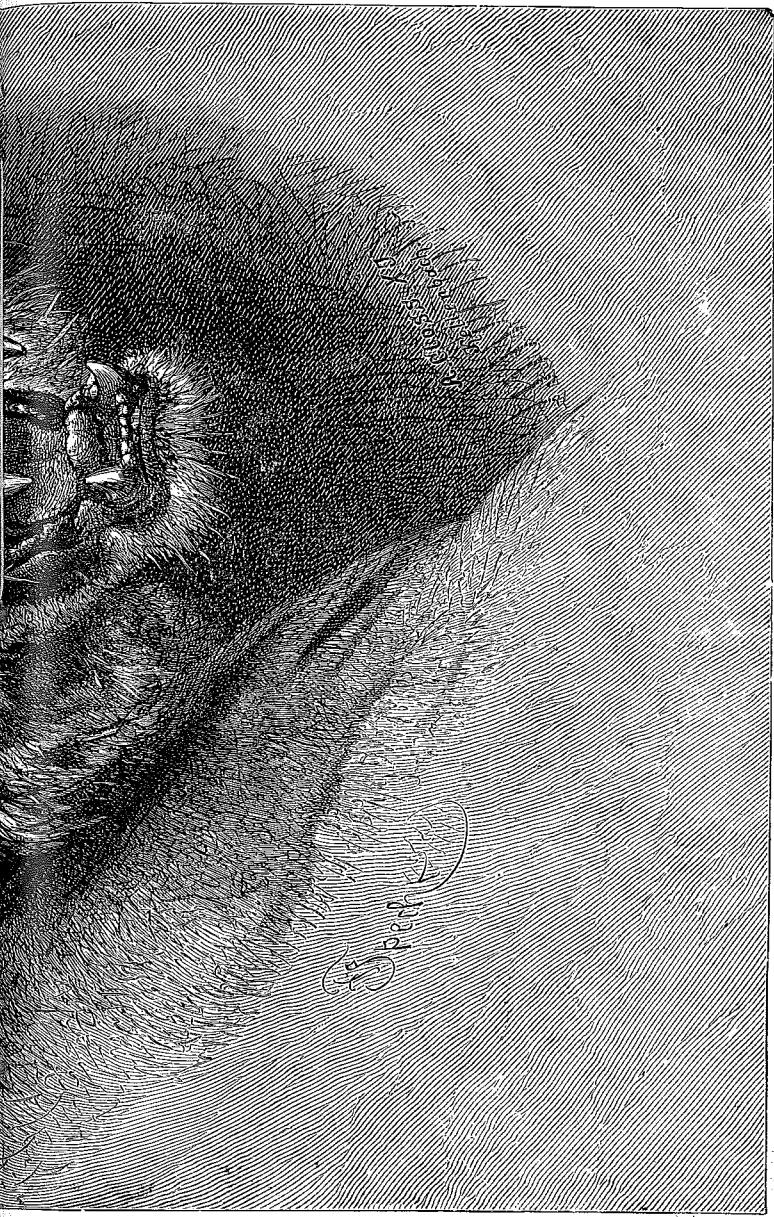
En tid senere blev Lionor syg. Det var en stærk feber, hun var blevet angreben af. Mens hun var syg, maatte stammens krigere ud paa et striestog; man havde nemlig opdaget spor af deres fiender lenaperne ikke langt borte. Høvdingen syntes slet ikke om at skulle forlade sin lille søster og bad sin mor om endelig at passe godt paa hende; dette var noget, som forresten var overflødig; den gamle indianerkvinde tænkte sent og tidlig ikke paa andet end sin kjære lille pige.

Alligevel maatte hun engang gaa fra Lionor en stund, mens denne var syg. Da høvdingens hustru undlod ikke at benytte leiligheden. Hun forsøgte at se saa venlig og elskværdig ud som muligt og nærmede sig med en hylkerist mine den syge pige. Men Lionor havde lige før konen traadte ind, gennem en sprække i vigdamens væg opdaget et par mørke lysende øine, som tittede ind til hende. Det kunde ikke være nogen anden end Ommeha; thi intet barn i hele indianerbyen havde saadanne øine. Men hvorfor kom hun ikke ind? spurgte Lionor sig selv. Hun lagde øret hen til sprækken i den tanke, at hendes veninde havde en eller anden hemmelighed til hende. Indianerpigen skyndte sig at hvistle: „Pas dig! Spis og drik endelig ikke noget!“ Og dermed forsvandt hun. Lige efter traadte høvdingens kone ind, bærende en kop, som hun med den mest elskværdige mine satte ved Lionors leie.

„Du er syg, min lille søster“, sagde hun indsmigrende, „og du kunde gjerne komme til at dø. O, hvor haardt det vilde være for gamle mor og høvdingen, din bror. De er begge saa glade i dig. Men jeg har kogt en drik, som hurtigt vil forjage feberen. Drik den, lille søster, og du vil atter blive frisk.“

Lionor blev forstrækket. Hun forstod nu Ommehas advarende ord. Saa roligt som mulig svarte hun: „Tak skal du have. Men

Tiger.

den gamle har, før hun gik, sluttet min tørf. Sæt koppen her, saa jeg siden kan drikke den."

Atter fik hun gie paa de mørke øine henne i sprækken. Konen saa dem heldigvis ikke. Misfornøjet sagde hun: "Drik nu, saa vil du imorgen fornøjet kunne springe om sammen med Ommeha."

"Ja, men ikke nu", svarte den syge.

Konen maatte nu slaa sig tiltaals, da hun var ræd for at vække mistanke, hvis hun trængte mere paa. Hun fandt paa at gjøre baade det ene og det andet derinde i sin svigermors hytte; men tilslut maatte hun gaa, uden at Lionor endnu havde drukket noget.

Neppe var hun forsbundet, før Ommeha kom springende ind.

"O, drik endelig ikke noget deraf, Lionor!" sagde hun forskrækket. "Jeg har seet, hvorledes hun har været ude og fundet giftige urter. Hun vil sikkert dræbe dig. Lad den gamle endelig undersøge drikken, og smag ikke paa den!"

Med disse ord forsvandt Ommeha atter, og snart efter traadte "den gamle dronning" ind. Hun skyndte sig hen til Lionors leie og betragtede koppen.

"Hvem har været her med den?" spurgte hun overrasket.

"Min søster, høvdingens hustru", var svaret.

Forskækket greb den gamle koppen og satte den bort. Derpaa spurgte hun:

"Har du drukket noget?"

"Nei, Ommeha sagde, jeg ikke maatte gjøre det."

"Det var rigtig af hende", udbryd den gamle glad; "thi der er gift i drikken, den stærkeste gift, vi kjender."

Den onde kone lod sig ikke mere se.

Da stammens krigere vendte hjem, varede det ikke længe, før høvdingen kom hen til sin mors telt for at høre, hvorledes det stod til med hans lille søster. Han fik vide, hvad der var hendt, og blev heftig forbitret.

Han kunde tage blodig hevn over den forbryderiske kvinde, men han foretrak at vise mildhed og lod sig nøie med at forstøde hende og dømme hende til stadigt trællearbejde paa stammens marker.

(Sluttes.)

"Hvad som helst I gjør mod en af disse mine mindste, det har I gjort mod mig!"

Da jeg forleden dag kom hjem fra mine fattigbesøg og fortalte min mor om, hvad jeg havde faaet naade til at udrette den dag, var der et tilfælde, som i særlig grad laa mig paa hjerte. — Jeg havde været hos en god og from enke, som stræbte ærligt at ernære sig og sin lille lamme 14-aars datter. Moderen var nu bleven syg, som det saa tidt gaar, af overanstrengelse, og mens jeg var der, blev hun kaldt bort til hvilen hos sin frelser; men nu stod den lille pige ene og hjælpeløs i verden; hendes ben havde, fra det hun var et aar, været lamme og var ganske visne og svage. Fra de første dage havde nabokonen taget sig af hende; men saa vilde der ikke være andet raad end fattighuset. Hvor var jeg ikke bedrøbet over, at jeg ikke selv kunde give hende et hjem; men vore smaa indtægter tillod ikke at strække os saa vidt; der var allerede flere som i mange aar var vante til at blive støttede af os efter en besteden maalestok, og at svigte dem kunde der ikke være tale om; hvor mindedes jeg den fromme hensovedes ord: "Herren vil ikke slippe sit barn", jeg kunde ikke andet end i mit stille sind at opsende en inderlig bøn til ham, om at være som han har lobet. "De faderløses fader", og styre alt efter sin gode vilje. — Da ringede det utaalmodigt paa døren, og da jeg lukkede op, stod min kusine Anna der. Jeg maa fortælle lidt om hende; hun var et hjærteligt og barmhjertigt menneske, var i en ung alder bleven gift med en rig, ung mand, som hun havde elsket med hele sit varme hjerte; men han var efter et aars forløb gaaet bort til den evige fred, og hun følte sig nu saa ene og vilde gjerne gjøre godt med sin store rigdom. —

Hendes plan var at tage en liden pige til sig, og jeg vidste, at hun allerede havde tænkt paa en bestemt. Al, hvor sukede jeg ikke ved tanken om, at min lille, lamme, forældreløse Marie vist neppe vilde tilfredsstille min unge kusine, og en inderlig bøn fleg op i mit hjerte til ham, den alskjærlige, at han vilde hjælpe mig til her at kunne virke for min lille stakkar. — Anna var meget oprørt. "Nu skal I bare høre, hvor folk er utaknemmelige og tillige upraktiske. Jeg tilbød

min baskerkone at tage hendes lille Olga til mig og sørge for hende i et og alt, som var hun mit eget barn, og saa siger hun rent ud nei til mit glimrende tilbud. Hun kunde jo komme ganske anderledes ud af det, naar hun ikke havde barnet; det er forførdelig upraktisk af hende; og jeg ærgrer mig, for det var netop et barn, jeg kunde have lyst til at have om mig, en yndig unge i den morsomme alder af 2 aar, og smuk, med en sød liden krum næse. Du ved jeg sværmer for træksjønhed, og saa glad og fornøjet ved bare at sidde i en kurv og lege med klemmer, naar moderen baskede og hængte tøj op nede i gaarden, og tænkt, naar hun fik rigtig legetøj, hvor hun saa vilde juble; jeg kunde rigtig have fornøje af det barn; hvor finder jeg nu et andet, der kan tistale mig, for jeg er kræsen, jeg har megen skjønhedsfans, og det er altsammen bare dumt vrøvl af moderen, at barnet er betroet hende af Gud, og at hun skal vokse op og høre om sin afdyde far, hvor god og from han var, og komme til at ligne ham og blive en dygtig tjenestepige; det er unegtelig et høit maal at stræbe efter, at ligne en fattig matros og gaa og trælle hele dagen."

"Nei, Anna, saadan maa du ikke se sagen", faldt jeg hende i talen, „jeg synes, det er baade skjønt og rigtig af den fattige kone, at hun ikke vil slippe sit lille barn for selv at faa en mageligere tilbørelse, og hun har ret i, at det er dog det største gode for et barn at vokse op hos sin egen mor, og ingen kan som en mor faa barnet til at elske hans minde. — „Er din far og din mor", heder det, „at det maa gaa dig vel", og det vil sikkert bringe hende velsignelse, at hun saa modigt har optaget kampen og arbejder, nu hun staar ene uden støtte, og ikke sætter sig modløs hen — Men tag et forældreløst barn, det er dog det ene naturlige ikke at ffjære de baand ober, som Gud selv har knyttet; men se hen til, hvor han har løst dem i sin uransagelige visdom, og der træde hjælpende til." — „Ja, det er nemt nok for dig at komme med dine gode raad; hvor skal jeg nu finde et forældreløst barn, har du maasse nogen paa lager?" — „Kjære ven, det er netop, som Gud selv har ført dig hertil i dette sieblit; jeg har, som du siger, netop en forældreløs paa lager" — det er rigtignok ikke en lille buttet unge, der tuller muntert om, men en liden from sjæl er det!"

Og nu fortalte jeg hende om lille Marie, om hvorledes hun paa grund af sin lamhed ikke havde kunnet gaa i skole som andre børn, og derfor, til hun havde fyldt 14 aar, havde været paa „Almindeligheden", som de fattige jo kalder hospitalet, nu var bleven konfirmeret for et halvt aar siden og havde lebet sammen med sin fromme mor i den tid; at dette var lyspunktet i hendes tilbørelse, et liv, der bestod i paa krykker at hinke hen til vinduet, hvor hun sad fra kl. 4½ om morgenen og maskede de fine, sorte strømper sammen for maskinstrikkere, lige til mørket faldt paa, mens moderen hængte i med vask, med at sy sætter, og hvad hun kunde faa, og hvor glade de havde været, hvorledes moderen altid fremhævede for hende, hvor hun var lykkelig stillet, at hun kunde arbejde og fortjene noget til hjælp, hvor god Gud var imod hende, at han kun havde gjort hendes smaa ben svage, der var saa mange stakler, der manglede forskanden, eller armenes brug, det var rigtignok et ganske anderledes kors. — Men nu er moderen kaldet bort! Kjære Anna, kunde du nu ikke have lyst til at være noget for min lille Marie, eller skal hun igjen tilbage til „Almindeligheden"? — Men Gud ske lov, kan jeg sige, at den varme hjærlighed der boede i Annas hjerte, kom nu frem, og lille Marie har nu fundet et hjem, hvor der bliver bernet om hende, der saa tidlig har prøvet modgang; hun fører et lykkeligt liv, ikke i ledigang men i fuld virksomhed, efter hvad hendes kræfter kan overkomme; hver dag holder Anna en liden skole for fattige børn, hvor de lærer at stoppe og lappe og ogsaa sy nyt, som da ved julen bliver uddelt baade til dem selv og andre; og Marie er en trofast liden læremor, og det er anderledes let at sy paa den lille haandmaskine end at sidde med det fine, sorte arbejde. — Et stort billede af hendes mor, som Anna har glædet hende at tage efter et fotograf, hænger paa væggen i dagligstuen, og Anna lader barnet fortælle sig om den fromme, trofaste mor og mange af den fattige kones gode ord har slaaet rod i hendes hjerte, og hver gang vi sees, takker hun mig for sin lille solstraale.

En tung Sommerferie.

(Med billede.)

Edvard havde glædet sig saa til sommerferierne. Det havde været et stridt skoleaar; han havde læst sent og tidlig for at faa en god eksamen og frydede sig ved tanken paa, hvor herligt det skulde være, naar den var over, og han kunde dovne sig rigtig grundig og nyde friheden i fulde drag.

Han havde gruet for eksamenstiden, men at det skulde blive en saa tung tid, som den virkelig blev, havde han dog aldrig drømt om. Thi netop da blev hans moder syg, hans kjære elskede moder — saa syg, at man hver dag ventede, at hun skulde dø.

Hans fader var død for flere aar siden; han havde ingen søskende. Tænk, om nu ogsaa moderen skulde tages fra ham! Hvor alene han vilde komme til at staa i verden!

Det var virkelig rart, at han fik saavidt god eksamen, som han gjorde.

Men ingen glædesstraale var at se paa hans ansigt, da han efter eksamensfesten vandrede hjem, ingen jubel lød fra hans læber over, at de deilige sommerferier nu var begyndt.

Næste dag døde moderen.

En onkel, som boede straks udenfor byen, tog ham med sig hjem. Han skulde for det første, saa være hos ham, og man gjorde alt for at glæde og opmuntre den unge gut. Han klagede ikke, stakkars; han var altid saa snild og sagtmodig; men han søgte gjerne at faa være alene — for at græde.

Dagene gik. Moderen var allerede for et par uger siden begravet, og onkelens kjærlige tale havde virket saavidt paa Edvard, at han ikke længere gav sig saa rent hen til

sorgen. Den venlige onkel søgte atter og atter at minde ham om, at han ikke behøvede at sørge for moderens skyld. Hun var hos Jesus og havde det saa godt. Og hvis hun havde kunnet sige noget til sin kjære gut, vilde hun vist have bedt ham ikke gaa og sørge sig. Han fik ogsaa haabe, at han engang kom til at se den kjære igjen, og da skulde de aldrig skilles mere. Saadanne trøstens ord hjalp, og hans søskendebarn Alville kunde fortælle onkel, at nu havde hun set Edvard smile flere gange.

Alville var saa snild og venlig; men en dag kom hun mod sin vilje til at faa ham til at briste i graad. De kom forbi et sted, hvor der var saa mange vakre blomster. Glad begyndte Alville at plukke en smuk buket, som hun kom hen til Edvard med. Den skulde de lægge paa hans moders grav, sagde hun. Da fik atter de sørgelige minder overmagt hos den stakkars gut, og han satte sig til at græde.

Den lille pige var imidlertid saa slink til at trøste, at han snart efter atter gik noksaa fornøiet bortover langs engen sammen med hende. Og naar sommerferierne blev nogende taalelige for ham, saa var det ikke mindst hendes skyld.

Stakkars gut! Det var tunge dage! Men kanske hans historie kunde gjøre en og anden af vore smaa læsere skamsfulde, som gaar og kjæder sig og er misfornøiet i ferierne, endda de har saa usigelig stor grund til at være glad og tilfreds. Tænk over det!

Opl. paa billedgaade i nr. 35.

Mittel hønsetyb er en listig erkestoier, som spiller jægeren mange streger.

Billedgaade.

N A

S K : I